

Aspecte ale comunicării nonverbale

prof. Melinte Mihaela, Colegiul Tehnic „Traian Vuia“ Galați

Comunicarea nonverbală are menirea de a accentua pe cea verbală; astfel, profesorul poate întări prin anumite elemente de mimică sau de gestică importanța unei anumite părți din mesaj, din ceea ce transmite, în timpul orelor, elevilor săi.

Trăsături:

- a) poate să completeze mesajul transmis pe cale verbală;
- b) poate, în mod deliberat, să contrazică anumite aspecte ale comunicării verbale; atunci când, spre exemplu trebuie să efectuăm o critică, un zâmbet care contravine aspectului negativ al mesajului verbalizat poate să instaureze o atmosferă pozitivă și relaxantă, care să facă, aparent paradoxal, critica mai eficientă;
- c) altă funcție a comunicării nonverbale este aceea de a regulariza fluxul comunicațional și de a pondera dinamica proprie comunicării verbalizate;
- d) repetă sau reactualizează înțelesul comunicării verbale, dând astfel posibilitatea receptorului comunicării să identifice în timp real un îndemn în „spatele” unei moțiuni/afirmații;
- e) elemente ale comunicării nonverbale pot să substituie aspecte ale comunicării verbale (spre exemplu, atunci când printr-un gest profesorul îi indică unui elev să răspundă).

Canale de bază în comunicarea nonverbală:

1. **expresiile feței** – în acest mod, oameni din diferite colțuri ale globului au expresii faciale similare atunci când exprimă diferite emoții;
2. **limbajul ochilor** (contactul vizual), de exemplu oamenii se uită într-o direcție când încearcă să-și amintească ceva (în stânga) și în altă direcție când încearcă să inventeze ceva (în dreapta).
3. **limbajul trupului** – gesturi, mișcări, poziții;
4. **îmbrăcăminte, machiaj, parfum folosit;**
5. comunicarea **cromatică**:
  - culoarea *gri* este simbolul neutralității, nefiind nici alb, nici negru (spre exemplu, nu exprimă nici o stare de tensiune, nici o stare de relaxare, fiind ceva și nimic din amandouă). Astfel, culoarea gri poate fi tradusă prin noțiunea de neimplicare ori ca o mascare a interesului pentru un anumit lucru;
  - *albastrul* sugerează calmul, unitatea și repaosul. Se presupune că privitul la o culoare albastră are rolul de a relaxa sistemul nervos. El mai poate fi văzut ca o “profundime a sentimentelor”, desemnând aspecte ca grija și afecțiunea;
  - *verdele* este asociat adesea cu natura, cu creșterea, cu “tensiunea elastică” ce determină nevoia de îmbunătățire a ceva ce face parte din viața noastră. De asemenea, el evidențiază fermitatea și persistența, nevoia\dorința de posesie\dominare reliefată și printr-un înalt nivel al stimei de sine.
  - *roșu* simbolizează “forța dorinței” definind activismul persoanei, vitalitatea acesteia determinând o latură agresiv-ofensivă, competitivitate și operativitate. Asociată cu presiunea sângelui, această culoare exprimă, de asemenea, aspectele afective ale dorinței: excitabilitate și dominație;
  - dacă roșul stimulează, *galbenul* este văzut mai degrabă ca un simbol al inspirației, concretizat prin spontaneitatea și originalitatea persoanei. El definește, în același timp, un sentiment al fericirii persoanei guvernate și propune o lipsă a inhibiției, evidențiind dorința de schimbare, centrarea pe investigație și productivitate etc.

1. Lohisse Jean, *Comunicarea (De la transmiterea mecanică la interacțiune)*, Editura Polirom, Iași, 2002.
2. Mucchielli Alex, *Arta de a comunica*, Editura Polirom, Iași, 2008.